

Wedu: Generația C

Nr. 10 / septembrie 2012

Wedu: Generația C

Revistă de atitudine, creată de tineri, pentru tineri

Nr. 10 / septembrie 2012

Serban-George Necsa-Damacu	Banul e ochiul dracului. Dă-l Bisericii!	1
Razvan Azamfirei	Meditația, ca industrie	1
Dragos-Alexandru Iordache	Amânarea anului școlar	2
Liviu Doru-Brătescu		
Razvan Azamfirei	6% pentru educație – E atât de greu?	3
Dragos-Alexandru Iordache	De ce să treacă liceele către Consiliile Județene?	3

Colectiv de redacție

Costin-Florian MIRON (Editura Universității din București)
Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)
Elena GĂINĂ (Colegiul Național de Informatică Tudor Vianu, București)
Ioana Evelina MIU (Colegiul Național Alexandru Lahovari, Râmnicu Vâlcea)
Iulia ARION (Colegiul Național David Prodan, Cugir)
Lucian APOSTOL (Social IT)
Mădălin Blidaru (Colegiul Național Unirea, Focșani)
Olimpiu ISTRATE (Universitatea din București)
Sebastian IRIMIA (Social IT)

Revista “Wedu: Generația C” este realizată printr-un parteneriat între
Social IT și Consiliul Național al Elevilor

Fondator: Doru Ștefănescu

Online: www.wedu.ro/generatia-c

Banul e ochiul dracului. Dă-l Bisericii!

De **Serban-George Necsa-Damacus**,

Biserica Ortodoxă Română se dovedește a fi, din ce în ce mai clar, o mașinărie capitalistă bine pusă la punct. Între instituție și principiile enunțate de Isus și propovăduite de apostoli e o prăpastie infinit de adâncă.

"Donați un leu pentru construirea mănăstirii X din județul Y." Așa scria pe pancarta unui preot aflat la ieșirea din Centrul Comercial Bega, Timișoara. La nici 10 metri de el, alt călugăr, aceeași pancartă — modificase doar valorile variabilelor X și Y.

Algoritmul acesta asigură — leu cu leu — venituri de milioane de euro Bisericii Ortodoxe Române (denumită de aici înainte BOR). Observatorul spune că BOR are în visterii 3 miliarde de euro. 3 miliarde! Asta în timp ce oameni sărmani, pensionari sărăciți și oameni ai străzii mor de foame, de frig, n-au locuințe sau chiar și-au pierdut mințile, văzând cum viața li se transformă în coșmar. Ce a făcut Biserica pentru ei? Ați auzit vreodată să se implice BOR în vreo acțiune umanitară, în afară de o mână de preoți și călugări (îmi vine în minte exemplul Văii Plopului)? "FERICIȚI CEI MILOSTIVI, CĂ ACEIA SE VOR MILUI" zicea acum 2000 de ani un anonim...

Bun, am înțeles, nu ajută. Poate că BOR ține banii în cufere pentru vreo apocalipsă. Ei bine, NU! Acești bani vor merge, pe lângă multe buzunare fără fund, și în proiecte de genul Catedrala Mântuirii Neamului — Casa Poporului, varianta BOR. Se zice că Ceaușescu era grandoman, dar mai grandoman ca acești lideri spirituali la un loc nu cred că era, pentru că, vedeți voi, Catedrala va fi mai înaltă decât Casa Poporului! După terminarea ei, când te vei uita la Casă din față, vei vedea o cupolă uriașă răsărind în spatele ei — evident, pentru a arăta triumful credinței asupra păgânismului comunist.

Catedrala asta — și alături de ea multe altele de pe întreg cuprinsul țării — sunt o expresie a ego-ului, sunt templele romane moderne. Se spune că e nevoie de lăcașe de cult tot mai mari, dar eu nu înțeleg de ce, din moment ce populația României e în scădere, iar numărul ortodocșilor care frecventează biserica, și el. Sunt niște meschinării, o sfidare fățișă a poporului sărăcit, o nesimțire supremă! Nu cred că exagerez când spun: să-i bată Dumnezeu în costumele lor aurite, în palatele lor cu marmură și aur! Acești oameni nu sunt ai Domnului, nici chiar ai Satanei, sunt ai lor. Sunt o frăție, o Cosa Nostra care are ca singur rol îmbogățirea unora, construirea de monumente inutile și, evident, o relație strânsă cu partidele de guvernare (personal știu n popi și viitori popi cu afiliații politice de dreapta, exprimate mai mult decât fățiș — nu e bine, domnu' chestor!). De asemenea, nu știu dacă e bine, domnu' patriarh, ca Statul Român să ofere anumite beneficii fiscale BOR — și Bisericilor în general — când acestea au averi în cufere.

Când văd că unii chiar dau bani Bisericii — mulți dintre ei de teama lui Dumnezeu sau pentru că „așa se face” și nu din credință autentică — mă întristez sincer, atât pentru ei, cât și pentru cei care au nevoie reală de banii aceia și care nu-i vor primi niciodată. Sper ca toți „sfinții părinți” căzuți în păcat să sufere cel puțin o eternitate de chinuri de nedescris pentru

mizeriile făcute pe lumea asta. Desigur, analiza mea poate fi extinsă cu ușurință și la Biserica Catolică (partea financiară) și la cultele neorpotestante (în întregime), dar am ales BOR ca exemplu concret. Niște nesățui pe care doar Divinitatea îi poate pedepsi...

Cod QR

Scanati QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitati <http://wedu.ro/generatia-c/banul-e-ochiul-dracului-da-l-bisericii>)

Meditația, ca industrie

De **Razvan Azamfirei**,

Cu prețurile per ședință variind între 15 și 80 de lei în funcție de prestigiul și/sau (in)competențele elevului, meditațiile reprezintă o a doua sursă de venit pentru cadrele didactice, în unele cazuri fiind chiar prima sursă de venit. Desigur, meditația în sine nu este un lucru rău, ea fiind o lecție particulară dată de un meditator. Dar ce se întâmplă când scopul meditațiilor nu este doar de a înțelege sau aprofunda materia?

"Cadru didactic univ. UBB, cu 5 ani exp., stagiul de cercetare în strainatate și bogate cunostinte de specialitate, meditez intensiv matematica cls. 5-12 pentru pregătire suplimentară, teme, corigente, examene, admitere facultati, etc. 25lei (gimnaziu) - 30lei (liceu) /ora, str. Burebista. Rog și ofer seriozitate maxima."
"Eleva a Colegiului National "Mircea cel Batran", ofer meditatii la limba și literatura romana, orice nivel, incepand cu ciclul primar, 25 lei/2 ore. Am experienta in domeniu, posed premii numeroase la olimpiade și concursuri. Garanterez seriozitate."

Iată doar câteva exemple din miile de oferte de meditație ce împânzesc Internetul. Auzim din ce în ce mai des de mafii în educație: mafia diplomelor, a lucrărilor de licență, a cardurilor de reduceri, dar există o altă mafie, în învățământul preuniversitar, cea a meditațiilor. Este aproape imposibil să treci prin școală fără să ai contact cu această industrie.

Haideți să luăm un caz real: Mihaela* este o elevă în clasa a IX-ă la un liceu oarecare din Târgu Mureș. Ea nu este un elev strălucit, de aceea a încheiat primul semestru cu media 4 la matematică. În al doilea semestru notele nu îi variază prea mult, de aceea cu o luna înaintea încheierii anului școlar se află în situație de corigență, având nevoie de două note de 6 pentru a promova clasa. Andrei este coleg cu Mihaela, și el fiind în pericol de corigență, dar având nevoie de un singur 6 pentru a promova. Parinții Mihaelei decid, cu o luna înainte de încheierea anului școlar, să plătească niște meditații doamnei prof. C., profesorul de matematică. Când a venit timpul să fie ascultați pentru mărire de medie, deși ambii au avut același nivel de cunostinte (ambii au rezolvat corect un număr de 5 exerciții din cele 9 date), Andrei, care nu a făcut pregătire, a primit nota 5, iar Mihaela doi de 6.

Există alte cazuri, deși nu am luat contact personal cu ele, în care profesorii obligă elevul să facă meditații în particular cu el, pentru a trece clasa. Fără îndoială, acest caz nu este singular. Cazuri ca acestea se repetă în fiecare an, în fiecare școală, fără să existe nimeni să pună stop acestei industrii. (Hint: TelVerde pentru semnalarea cazurilor de corupție în educație 0800 801 100)

La urma urmei, ce se ascunde sub aspectul meditațiilor? Nu cumva luarea de mită? Acest fenomen trebuie stopat, dar nu prin interzicerea completă a meditațiilor, ci prin interzicerea ca profesorul să mediteze elevii cărora le predă. Poate că una dintre cauzele promovabilității scăzute la BAC este aceasta, elevi care nu merită trec clasa doar pentru că fac meditații cu anumiți profesori. Acești profesori care tună și fulgeră, pentru care acordarea (nemeritată) a notelor de 3 și de 4 este la ordinele zilei, împânzesc sistemul de învățământ. Reminiscente ale unei epoci apuse, acestea sunt nonvalorile sistemului educațional românesc.

Nu vreau ca acest articol să fie o executare a profesorilor ce meditează elevi. Nici pe departe. Scopul acestui articol este a trage un semnal de alarmă asupra unui sistem ce se prăbușește, școala românească. Consecințele? Promovabilitate scăzută la bacalaureat și îndreptarea absolvenților de liceu către arhi-faimoasele "fabrici de diplome".

*numele schimbate pentru a proteja identitatea :)

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/generatia-c/meditatie-ca-industrie>)

Amânarea anului școlar

De **Dragos-Alexandru Iordache, Liviu Doru-Brătescu**

Având în vedere că ne apropiem de începerea școlii, m-aș opri puțin asupra unui eveniment mai puțin comentat din această perioadă, anume amânarea cu o săptămână a anului școlar, de pe 10 septembrie, cum se prevăzuse în ordinul de ministru privind structura anului școlar emis în mai 2012, pe 17 septembrie, motivându-se că ziua de 15 este sâmbătă, când nu se lucrează în instituțiile publice. Articolul constituie un punct de vedere privind amânarea anului școlar, prezentând cauzele și efectele acestei măsuri și exprimând dezacordul față de ea.

Principalele argumente vehiculate de ministrul Ecaterina Andronescu spre a justifica această măsură sunt următoarele: tradiția care cere începerea anului școlar pe 15 septembrie, presiunea părinților și elevilor în acest sens și existența unor pregătiri nefinalizate legate de logistica necesară studiului.

În ceea ce privește primul dintre argumente, nu pot să nu remarc calitatea acestuia de pretext ieftin, fără vreo valoare reală. Este bine cunoscut faptul că aceste nu este primul an școlar care ar fi început înainte de 15 septembrie, precedentul an școlar fiind un

exemplu edificator în acest sens. În plus, mult invocata presiune a părinților este, în acest caz, nejustificată, deoarece atât lor, cât și elevilor, le fusese adusă la cunoștință data debutului anului școlar încă din luna mai, înainte ca precedentul an să se finalizeze. Așadar, aceștia au avut cu siguranță suficient timp la dispoziție în vacanța de vară, neavând motive obiective de a cere amânarea redeschiderii școlilor.

Al doilea argument, cel al pregătirilor neterminate, constituie un mod eludant de a recunoaște incompetența și incapacitatea unor persoane de înaltă responsabilitate din cadrul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului legat de pregătirea în bune condiții a clasei pregătitoare, care în conformitate cu Legea nr. 1/2011 trebuie să fie organizată în unitățile școlare de învățământ general, normele de aplicare prevăzând că ea va fi obligatorie începând cu anul școlar 2012-2013. Astfel, tocmai s-a dovedit că multe școli din țară întâmpină importante dificultăți în a își rezolva problemele cu clasele adaptate la vârsta noilor elevi, lucru cunoscut și discutat permanent timp de aproape un an. Se pare că soluțiile, deși clare, cum ar fi achiziții controlate mai bine, creșterea finanțării și folosirea locurilor din grădiniță acolo unde, în zonele rurale, școlile nu fac față, etc., au întârziat să fie aplicate, ajungându-se astfel la un impas ce creează un precedent grav pentru sistemul educațional din România.

Problema nefinalizării pregătirilor pentru clasa pregătitoare este completată de lipsa în proporție de în jur de 20% a cadrelor didactice care trebuie să acopere catedrele rămase neocupate din școli. Având în vedere că posibilitatea angajării profesorilor în fiecare an direct la școală, prevăzută de Legea Educației Naționale, este un subiect sensibil și a fost, deloc neașteptat, amânat pe anii următori, continuăm cu suplirile prin intermediul inspectoratelor, care, după cum observăm acum, sunt o practică ineficace, generatoare de corupție și de o lipsă acută de profesori, susținută din plin și de salarizarea redusă și selecția viciată de la examenele de titularizare, fiind admiși și profesori cu medii foarte mici.

În ciuda aparentului impuls pozitiv pe care îl simt poate unii elevi având o vacanță prelungită, o majoritate consistentă a celor conștienți de situația învățământului susțin că amânarea anului școlar este regretabilă, reprezentând un eveniment periculos și neonorabil pentru minister, dar și pentru elevii și profesorii din România.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/generatia-c/amanarea-anului-scolar>)

6% pentru educație – E atât de greu?

De **Razvan Azamfirei**,

Încă puțin și fiecare partid din România né va bombarda cu diverse promisiuni având un singur scop: să né câștige votul. Salariile, pensiile și educația sunt, și vor fi, cele mai importante teme de campanie. Totuși, după 22 de ani de campanii, România nu a evoluat foarte mult la capitolul educație. Elevi ce nu sunt în stare să promoveze bacalaureatul, studenți ce își cumpără lucrarea de licență, profesori prost pregătiți reprezintă laitmotivul sistemului educațional românesc.

“Cum poate avansa o națiune fără educație și cultură?! Este precum o casă fără fundație.” (R. Drumes)

“Educația este cea mai puternică arma care poate schimba lumea.” (N. Mandela)

De ce 6% din PIB pentru Educație?

În anul 2012, Guvernul României a alocat 3,64% (19,929 miliarde lei) din PIB pentru educație. În anul 2011, a fost alocat un buget de 3,85% din PIB educației. În ultimul clasament realizat, România, cu 3,64% din PIB alocat educației, s-ar situa pe locul 114, sub Venezuela. Cuba 13,6%, Moldova 9,6%, Danemarca 7,8%, Islanda 7,4%, Kenya 7,0%, Malta 6,4%, Finlanda, Israel 5,9%, Kirgizstan 5,9%, Franța 5,6%, Statele Unite, Marea Britanie 5,5%.

În perioada 2006-2010, 24.365 de dascăli au părăsit sistemul educațional. Cea mai mare parte (22.473) au părăsit sistemul educațional în perioada 2008-2010. Aceasta se poate traduce într-o scădere de 10% a efectivului de cadre didactice. Conform unui studiu FSLI desfășurat în perioada aprilie-iunie 2011, 40% din cadrele didactice până în 35 de ani vor să părăsească sistemul de învățământ, iar 29% din dascăli nu sunt siguri de viitorul lor profesional. Eu cred că nu ar trebui să né mire: un profesor debutant are un salariu lunar (brut) de 1.059 lei, iar un profesor, cu 20 de ani vechime, gr. I, 1.725 lei. După CAS, șomaj, impozite ajunge la 782,78 lei, respectiv 1235,52 lei.

De ce 6% pentru educație?

Educație de calitate nu este un drept, este o necesitate. Subfinanțarea cronică a educației are efecte devastatoare: promovabilitate scăzută la bacalaureat, rezultate din ce în ce mai slabe la testările internaționale, demotivarea profesorilor, infrastructura școlară slabă. Educația este o prioritate națională, chiar dacă statul nu o consideră așa.

Articolul 8 din Legea Educației Naționale prevede: “Pentru finanțarea educației naționale se alocă anual din bugetul de stat și din bugetele autorităților publice locale minimum 6% din produsul intern brut al anului respectiv. Suplimentar, unitățile și instituțiile de învățământ pot obține și utiliza autonom venituri proprii. Pentru activitatea de cercetare științifică se alocă anual, de la bugetul de stat, minimum 1% din produsul intern brut al anului respectiv. ”

Stimați parlamentari și guvernanți, știu că respectarea legii este un concept relativ nou în această țară, însă eu vă propun ceva: haideți să încercăm să îl respectăm. Ce ziceți?

Razvan Azamfirei este elev in clasa a X-à la Liceul Teoretic “Omega” din Tg. Mures si presedintele Consiliului Județean al Elevilor Mures.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/generatia-c/6-pentru-educatie-e-atat-de-greu>)

De ce să treacă liceele către Consiliile Județene?

De **Dragos-Alexandru Iordache**,

Acest articol tratează subiectul trecerii liceelor în subordinea administrației locale, evidențiind avantajele și dezavantajele măsurii, precum și limitele acesteia.

Ministrul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, doamna Ecaterina Andronescu, a avansat posibilitatea trecerii unităților de învățământ liceal din subordinea Inspectoratelor Școlare în administrația Consiliilor Județene. Această propunere vine, din punctul său de vedere, în sprijinul elevilor fiindcă astfel „s-ar acorda mai multă atenție liceelor” și fiindcă, prin prisma ideii de descentralizare, dumneaei „a susținut permanent că inspectoratele ar trebui să colaboreze cu primăriile”.

Fără îndoială, descentralizarea este un punct important din prioritățile noastre administrative din această perioadă și din anii imediat următori. Centralizarea excesivă a deciziei și a fondurilor în mâna Guvernului nu este, cu siguranță, un lucru pozitiv, lăsând loc unor abuzuri și alocări pe criterii neobiective a fondurilor publice. În același timp însă, transformarea aleșilor locali în unici gestionari de resurse și eliberarea lor completă de sub controlul guvernamental duce foarte rapid la o organizare eminentamente feudală, în care președinții de consilii județene și primarii de orașe mari se transformă din reprezentanți legitimi ai cetățenilor în posibili vătafi care nu sunt controlabili în nici un fel în privința respectării legii. Așadar, se impune găsirea unei soluții de mijloc legată de descentralizarea instituțională.

În aceste condiții, cooperarea dintre inspectoratele școlare și primării sau consilii județene nu este doar necesară, ci chiar obligatorie pentru bunul mers al activității școlare. Cu toate acestea, nu autoritățile locale sunt cele care trebuie să coordoneze toate aspectele organizatorice din școală, ci profesorii, elevii și părinții. Și acum, tot autoritățile locale (primăriile și consiliile locale) sunt cele care finanțează logistica necesară organizării rețelei școlare, numai că inspectoratele și ministerul sunt responsabili de procesul de învățământ propriu-zis.

A acorda autorității locale majoritatea în Consiliul de Administrație și a-i conferi puterea de decizie finală înseamnă a lăsa decizii majore legate de studiul propriu-zis în mâna unor persoane din afara sistemului, care nu sunt întotdeauna

competente în respectivele domenii și care pot acționa discreționar, încălcând normele și cutumele educaționale și perturbând astfel buna desfășurare a cursurilor. În plus, Consiliile Județene, fiind autorități cu sferă mai largă de acțiune, au mult mai puțin contact decât primăriile cu elevii și profesorii. Conferind statutul de finanțator al învățământului către autoritățile județene, se deschide posibilitatea unor finanțări discreționare și neorientate către beneficiarii sistemului.

Nu este nimic negativ în cooperarea cu primăriile și consiliile județene, atâta timp cât rolul lor se limitează strict la aspectul logistic și nu intervin în actul educațional. De aceea, pledez pentru o amplă dezbateră publică în acest sens, înaintea operării oricăror modificări la cadrul normativ existent.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/generatia-c/de-ce-sa-treaca-liceele-catre-consiliile-judetene>)

Wedu: Generația C

Revista “Wedu: Generația C”

Online: www.wedu.ro/generatia-c

Social IT & Consiliul Național al Elevilor
2012

